

- stwierdzenie, że nie zapewniając, iż zrzuty ścieków z oczyszczalni ścieków komunalnych w aglomeracjach Arklow (IEAG_547) i Castlebridge (IEAG_515) podlegają ustanowionym wcześniej regulacjom lub szczególnym zezwoleniom, Irlandia uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 12 dyrektywy 91/271/EWG;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby aglomeracje o określonej wielkości posiadały system zbierania ścieków komunalnych. Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się na wprowadzenie połączonego systemu zbierania i oczyszczania zarówno ścieków komunalnych, jak i deszczówki, wtedy system ten musi być zaprojektowany tak, by zbierane wody były zatrzymywane i doprowadzane do oczyszczania z uwzględnieniem warunków klimatycznych i wahań sezonowych. W oparciu o dane otrzymane w 7. i 8. okresie sprawozdawczym na podstawie art. 15 dyrektywy, jak też w ramach dyskusji z Irlandią na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, Komisja uważa, że Irlandia nie spełnia tego zobowiązania w odniesieniu do 14 aglomeracji z powodu braku systemów zbierania lub z powodu nadmiernych zrzutów.

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, by ścieki komunalne z aglomeracji o określonej wielkości przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczeniu. Następnie art. 4 ust. 3 dyrektywy zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, by zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych spełniały wymagania określone w sekcji B załącznika I do dyrektywy. Dokonawszy oceny danych przekazanych przez Irlandię, Komisja uznaje, że Irlandia nie spełnia wymagań art. 4 w odniesieniu do 25 aglomeracji z powodu braku oczyszczalni, niewydolności istniejącej oczyszczalni w zakresie oczyszczania całego ładunku generowanego przez obsługiwaną aglomerację, niezgodności z wymaganiami sekcji B załącznika I lub w wyniku nierespektowania art. 3 dyrektywy.

Artykuł 5 dyrektywy 91/271/EWG zobowiązuje ponadto państwa członkowskie do określenia obszarów wrażliwych oraz do objęcia aglomeracji powyżej określonej wielkości odprowadzających do tych obszarów obowiązkiem bardziej rygorystycznego oczyszczania niż opisane w art. 4 zgodnie z wymaganiami sekcji B załącznika I. Dokonawszy oceny danych przekazanych przez Irlandię, Komisja uznaje, że Irlandia nie zastosowała prawidłowo art. 5 dyrektywy w odniesieniu do 21 aglomeracji.

Artykuł 12 dyrektywy 91/271/EWG wymaga, by właściwe władze zapewniły, iż zrzuty ścieków z oczyszczalni ścieków komunalnych będą podlegać ustanowionym wcześniej regulacjom lub szczególnym zezwoleniom. W oparciu o dane dostarczone przez Irlandię Komisja uważa, że Irlandia nie spełniła wymagań art. 12 w odniesieniu do dwóch aglomeracji, w których oczyszczalnie funkcjonują bez ważnego zezwolenia.

(¹) Dz.U. 1991, L 135, s. 40.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 maja 2017 r. w sprawie T-744/14, Meta Group/Komisja, wniesione w dniu 15 lipca 2017 r. przez Meta Group Srl

(Sprawa C-428/17 P)

(2017/C 293/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Meta Group Srl (przedstawiciel: A. Formica, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie nieważności bądź zmiana wyroku z dnia 4 marca 2017 r., Meta Group/Komisja, T-744/14, ze względu na to, że jest on bezzasadny i Sąd dopuścił się w nim naruszeń prawa;

- co za tym idzie, stwierdzenie, że Komisja dopuściła się uchybienia obowiązkom finansowym ciążyącym na niej na mocy umów o udzielenie dotacji FP5-6 i CIP na łączną kwotę 566 377,63 EUR z tytułu należnych i niewypłaconych dotacji, jak również stwierdzenie niezgodnego z prawem charakteru dokonanych przez Komisję potrąceń wierzytelności wzajemnych po stronie wnoszącej odwołanie;
- co za tym idzie, zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz wnoszącej odwołanie ww. kwoty 566 377,63 EUR wraz z odsetkami za zwłokę i z uwzględnieniem rewaloryzacji pieniądza; jak również
- zasądzenie od Komisji odszkodowania za poniesione przez wnoszącą odwołanie szkody na łączną kwotę 815 000 EUR czy też wyższą, jeśli Trybunał ustali takową w niniejszej instancji, a także dodatkową szkodę poniesioną wskutek bezprawności dokonanego przez Komisję potrącenia wierzytelności.

Zarzuty i główne argumenty

- I. *Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1134 i 1135 belgijskiego kodeksu cywilnego dotyczących obowiązku działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umów. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1156, 1157 i 1161 belgijskiego kodeksu cywilnego dotyczących interpretacji umów. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie zasad prawa Unii dotyczących wiążącej mocy umów, działania w dobrej wierze, interpretacji umów i pewności prawa.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku trzeci zarzut skargi naruszył przepisy belgijskiego kodeksu cywilnego jak również prawa Unii w przedmiocie mocy wiążącej umów ze względu na to, że nie uznał on, iż strony są związane warunkiem umownym określonym na s. 47 załącznika do umowy Ecolink+ i ze względu na to, że nie uznał on, iż powołanie się na metodologię załączoną do tej umowy nie stanowi powołania się na metodologię zaproponowaną przez META i przekazaną Komisji w dniu 21 grudnia 2009 r.

- II. *Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. II.20 przewodnika FP6. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 179 TFUE dotyczącego programów wspólnotowych. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1134, 1135, 1156, 1157 i 1161 belgijskiego kodeksu cywilnego. Naruszenie zasady niesprzeczności.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku czwarty i piąty z zarzutów skargi naruszył zasadę niesprzeczności, kryteria ustanowione w przewodniku FP6 oraz zawarte w belgijskim kodeksie cywilnym przepisy dotyczące działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umów, w szczególności ze względu na to, że, pomimo, iż nie uznał mocy wiążącej zawartych w przewodniku FP6 klauzul, nakazał ich ścisłe i rygorystyczne zastosowanie w okolicznościach faktycznych rozpatrywanej sprawy, w szczególności odniesieniu do kosztów odnoszących się do konsultantów wewnętrznych.

- III. *Naruszenie przepisów prawa procesowego Unii dotyczących prawa do obrony oraz pełnego poszanowania kontradiktoryjności. Naruszenie art. 64 regulaminu postępowania. Absolutny brak uzasadnienia jednej z istotnych dla sporu kwestii.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku dwa pierwsze zarzuty skargi naruszył przepisy prawa Unii dotyczące pełnego poszanowania kontradiktoryjności oraz prawa do obrony, a także art. 64 regulaminu postępowania ze względu na to, że nie przeanalizował argumentów prawnych podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji w jej uwagach odnośnie pisma zatytułowanego „załącznik E.4”, które zostało przedstawione przez Komisję dopiero na rozprawie, i bezkrytycznie przyjmując twierdzenia strony przeciwnej i nie uzasadniając swego rozstrzygnięcia w wystarczający sposób.

- IV. *Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie Guide to Financial Issues relating to Indirect Actions of the Sixth Framework Programmes [przewodnika dotyczącego kwestii finansowych wobec pośrednich działań podejmowanych w ramach programu FP6] oraz klauzul zawartych w siódmym programie ramowym. Oczywisty błąd w ocenie czynnika decydującego dla okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.*

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku dwa pierwsze zarzuty skargi naruszył ponadto ustalenia zawarte w przewodniku finansowym do szóstego programu ramowego i przeinaczył okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, obliczając w błędny i wprowadzający w błąd sposób ilość godzin poświęconych projektowi Bridge, a mianowicie opierając się na założeniu, że jego uczestnik świadczył przez wszystkie dni miesiąca osiem godzin jedynie pracę nad projektem przewidzianym w tej umowie.

V. Nieprawidłowe bądź błędne zastosowanie art. 1134, 1135, 1156, 1157 i 1161 belgijskiego kodeksu cywilnego. Naruszenie unijnoprawnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim znajduje ona również zastosowanie wobec podmiotu prawa prywatnego pozostającego w stosunkach umownych z podmiotem prawa publicznego

Sąd oddalając w zaskarżonym wyroku szósty zarzut skargi naruszył przepisy prawa cywilnego odnoszące się do mocy wiążącej umów, jak również zasadę działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umów ze względu na to, że nie uznał, iż działania Komisji, których punktem kulminacyjnym było podpisanie załącznika, doprowadziły do powstania po stronie wnoszącej odwołanie uzasadnionych oczekiwań co do tego, że proponowana przez nią metodologia zostanie zaakceptowana.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 16 maja 2017 r. w sprawie T-122/15, Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank/Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 26 lipca 2017 r. przez Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank

(Sprawa C-450/17 P)

(2017/C 293/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (przedstawiciele: A. Glos, T. Lübbig i M. Benzing, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie T-122/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 stycznia 2015 r. (sygnatura: ECB/SSM/15/1 – 0SK11LSPWNBNQ-WU0W18/3) i zarządzenie utrzymania w mocy zastąpienia decyzji EBC z dnia 1 września 2014 r. (sygnatura: ECB/SSM/14/1 – 0SK11LSPWNBNQWU0W18/1);
- pomocniczo uchylenie wskazanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa Unii przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 6 ust. 4 rozporządzenia nr 1024/2013⁽¹⁾ i art. 70 rozporządzenia nr 468/2014⁽²⁾

Sąd dokonał błędnej wykładni mających zastosowanie przepisów art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013 w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014. Błędnie doszedł on do wniosku, że „szczególne okoliczności”, które muszą prowadzić do zakwalifikowania podmiotu jako mniej istotnego mają miejsce jedynie wówczas, gdy bezpośredni nadzór władz krajowych nadaje się w większym stopniu do osiągnięcia celów rozporządzenia nr 1024/2013, niż bezpośredni nadzór przez EBC. Sąd opiera się w swej wykładni jedynie na angielskiej wersji językowej rozporządzenia nr 468/2014 i narusza zasadę, wedle której wszystkie wersje językowe są jednakowo wiążące. Sąd dopuścił się błędu poprzez zaniechanie dokonania wykładni norm w oparciu o prawo nadrzędne w ramach zasady proporcjonalności w odniesieniu do kompetencji. Sąd błędnie nie przyjął oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego przez EBC i podobnie jak uprzednio EBC nie zbadał, czy ze względu na przedstawione przez wnoszącego odwołanie specyficzne i faktyczne okoliczności należałoby go zakwalifikować w oparciu o „szczególne okoliczności” na podstawie art. 6 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 1024/2013 w związku z art. 70 ust. 1 rozporządzenia nr 468/2014 jako podmiot mniej istotny. Sąd naruszył w związku z tym swój obowiązek pełnego badania zaskarżonej decyzji w zakresie błędów w uzasadnieniu.